

Barczatka syberyjska (*Dendrolimus sibiricus* Tschetverikov)

Szkodnik podlegający obowiązkowi zwalczania

Opis agrofaga i zasięg występowania

Barczatka syberyjska to motyl pochodzący z Dalekiego Wschodu. Występuje w Rosji (środkowe i północne obszary części europejskiej oraz praktycznie cała część azjatycka), w północno-wschodnim Kazachstanie, północnych Chinach, Korei i północnej Mongolii. W europejskiej części Rosji ogniska szkodnika spotykane są w okolicach Moskwy. Szkodnik jest obecnie klasyfikowany jako podgatunek *Dendrolimus superans*: *Dendrolimus superans sibiricus* (Tschetverikov 1908).

Rośliny żywicielskie

Ponad 20 gatunków drzew iglastych z rodzajów: *Abies*, *Larix*, *Picea*, *Pinus* i *Tsuga*. Szkodnik wyraźnie preferuje gatunki drzew o miękkich igłach. Wyjątkowo może żerować również na drzewach liściastych.

Objawy występowania i szkodliwość

Atakuje żywe i w większości zdrowe drzewa w różnym wieku. Gąsienice żerują intensywnie w koronach drzew, gdzie odżywiają się igłami doprowadzając do silnej defoliacji i powstawania gołóżerów. Mogą również uszkadzać młode szyszki i pączki. Wydalają olbrzymie ilości odchodów, których akumulacja w glebie wpływa na bujny rozwój traw zagłuszających siewki oraz ich zasychanie. W miejscach masowego występowania, w powietrzu unoszą się włoski oderwane z ciała gąsienic, które powodują u ludzi i zwierząt utrzymujące się często miesiącami opuchlizny, egzemy oraz uszkodzenia oczu. Gąsienica dorasta do ok. 50–80 mm. Jej ciało jest owłosione ciemnobrunatnie po stronie grzbietowej, szaro na bokach. W części tułowiowej i końcowej odwłoka występują pęczki

długich, ciemnoniebieskich włosków. Obecne niezbyt gęsto rozmieszczone łuski. Kutikula na grzbiecie i bokach ciała czarna, brązowa lub ciemnoszara, po stronie brzusznej rdzawa lub czerwobrunatna, często rdzawo lub brązowo cętkowana. Głowa brązowa, ciemno kropkowana z jasnymi szwami. Barwa ciała i rysunek bardzo zmienne. Gąsienice po zakończeniu żerowania otaczają się oprzędem i przepoczwarzają, najczęściej na drzewach (w spękaniach kory pni i gałęzi), rzadziej w ściółce. Motyl duży (dł. 30–39 mm, rozpiętość skrzydeł 40–80 mm), zazwyczaj ubarwiony szaro, choć spotyka się osobniki barwy od prawie białej do ciemnobrunatnej. Na skrzydłach pierwszej pary trzy wyraźne przepaski ograniczone czarnymi smużkami, dwa umbra i jasne pole dyskoidalne. Skrzydła drugiej pary jednobarwne. Samica składa jaja na szpilkach, gałęziach i pniach drzew, pojedynczo lub w różnego kształtu i wielkości złożach.

Sposoby rozprzestrzeniania i przenikania

Szkodnik rozprzestrzenia się głównie w sposób naturalny poprzez przeloty dorosłych motyli. Może być rozwlekany wraz z surowcem drzewnym, na którym znajdują się jego stadia przedimaginalne.

Zwalczanie

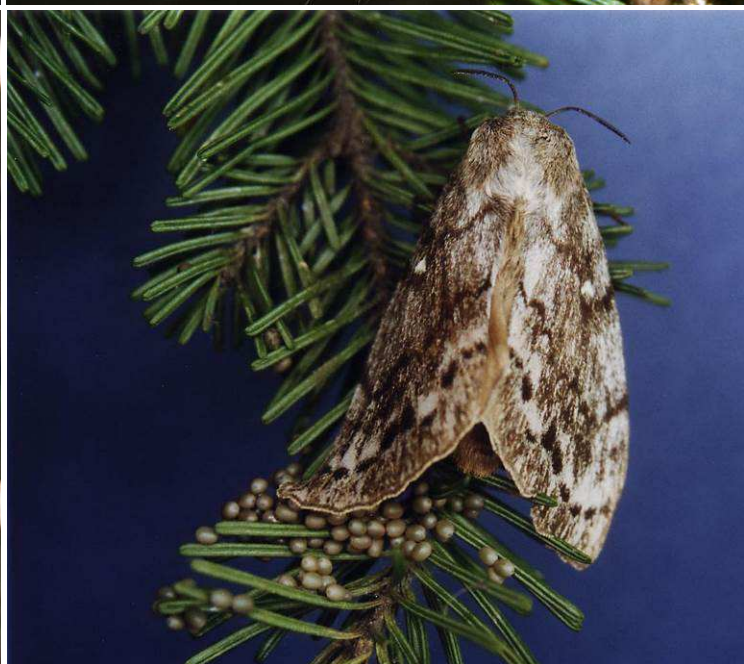
Zwalczanie polega na szerokim stosowaniu zabiegów chemicznych.

Wymagania fitosanitarne

W Polsce szkodnik podlega obowiązkowi zwalczania.

Barczatka syberyjska (*Dendrolimus sibiricus* Tschetverikov)

Szkodnik podlegający obowiązkowi zwalczania



Stadia rozwojowe barczatki syberyjskiej: gąsienice (u góry), kokony z poczwarkami (na dole z lewej) oraz samica składająca jaja (fot. D. Grodnitsky).

Ulotka nie jest przeznaczona do wykorzystania w celach komercyjnych.